

המעורבות של ראובן פתל, דמות מוכרת מקרב לוחמי הצנחנים. פתל, שהסתפק בעבר ולא יכול היה לעבוד ברשות עצמו, עבד כמנהל-עבודה אצל וייסברג, גיהל את העבודות בכישורן מיבצעי נדיר, תמורת אחוזים מהמחזור. עמירם לא הסתפק רק בתחום הצבאי. הוא החל לעבוד בבניית לולים בישובי ההר עבור הסוכנות היהודית בסכומים של מיליונים. גם בתחום זה ראה ברכה עד שהחליט להקים מפעל לקונסטרוקציות לבניית לולים בקריית-מלאכי. ההצלחה היחסית גררה גם הצלחה חברתית. דמויות שוליים ומחפשי-רווחים קלים נדבקו אליו והתחככו בו. עמירם החל לפזר כספים בלי חשבון. הוא הירבה במסעות לחו"ל. חשבון המכונות השכורות במשרדו הסתכם בכ"ס 50 אלף ל"י לחודש.

בעיני חוג שלם הוא הפך לסמל הישראלי המצליח. להוכחה שבמדינת-ישראל ניתן להפוך למיליונר תוך זמן קצר, בלי יותר מדי צרות ממס'ההכנסה.

תחילת הדרך
עמירם וייסברג בחגיגת חתונתו עם שרה פוטשניק, לפני שבע שנים, מייד אחרי שהשתחררו מצה"ל. שרה (בתמונה משמאל) ילדה לעמירם (בתמונה מימין) שני בנים, כולם ברוח מהארץ.

בניית לולים כמושב רוגלית בהרי ירושלים בסכום של מיליון ל"י עבור הסוכנות. הוא יכול היה גם למכור את הווילה שלו, שערכה עלה למיליון ל"י, כדי לפרוע חלק מהחובות. שום דבר לא היה קורה. כל המומחים שותפים לדיעה כי אחרי מצוקה זמנית היה מצליח לפרוע את החובות ולקום על רגליו מחדש.

תחת זאת הפסיק לעבוד ופתח במנוסה. עבודות בהם הושקעו כבר מאות אלפי ל"י נמסרו ע"י המזמינים לביצוע לאחרים וברור כי איש לא ישלם לחברתו עבורן. משרד-הביטחון החל לקזז מהסכומים ה"מגיעים לעמירם עבור נזקים שגרם בעבור דות שלא ביצע.

למקורביו של עמירם היה ברור כי הוא מתכנן בריחה גדולה יותר — לחו"ל. סייעה להצגה זו העובדה שכמה סכומים גדולים שקיבל נעלמו באורח מיסתורי. היה חשד שהוא הבריח אותם לחו"ל במטבע-זר. אבל אי אפשר היה להוכיח זאת. עמירם עצמו

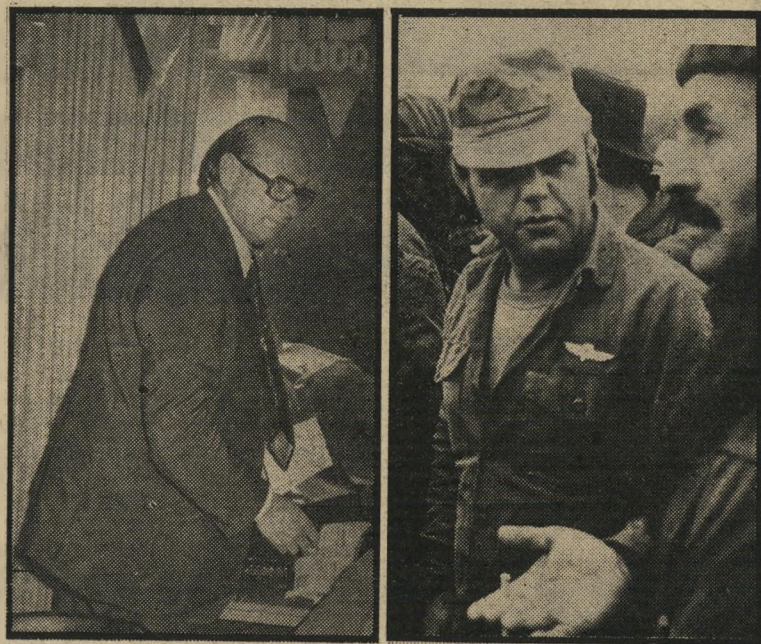
הכחיש כל כוונה להסתלק, המשיך לנהל אורח-חיים ראווה ופזונוי כבעבר. עד שהגיעו איומי החיסול. במקביל להם חיפשה אחריו המיטרה. נושים אילצו את מישפחתו להסתלק ממנו. כמה מהם הורו ציאו מהדירה חפצי ערך. כדי להציל את הנותר הורה עמירם לשומר-ראשו להעביר את הרהיטים למקום מהבוא. נושים תפסו את מכוניותיו ואת ציוד החברה שלו. איימו על חייו. המילכוד היה מושלם.

בשבוע שעבר ניתן לו מוצא של כבוד על ידי אחד הנושים. האיש, יהלומן העוסק בהלוואות בריבית-קצוצה באיזור הכיכר, החזיק בידיו צ'קים של וייסברג בסכום של 300 אלף ל"י. הוא הציע לוייסברג לשלם לו 25 אלף דולר נוסף למחיקת החוב. כדי שזה יעביר את הווילה שלו לצד שלישי, שכביכול קנה אותה תמורת 600 אלף ל"י, ולהסתלק לפני שהנושים האחרים יממשו את המגיע להם בעיקול הווילה.

היתה זו הצעה שאי אפשר היה לסרב לה. מה עוד שהיה ברור לוייסברג מה יקרה אם לא יסכים לבצע את אותו קטן. הוא הסכים לבצע את העסקה. וכך, בבוקר היום החמישי שעבר, הוברח מהארץ. מבלי שאיש מנושיו יעלה בדעתו קודם לכן להוציא נגדו צו-עיכוב-ציאה.

הנושים הגועלים הסתערו על הווילה בהרצליה ובזו את מה שנותר בה. מבגדים ועד צעצועי-ילדים. החלו לפרק את הבית לאור היום. אנשים ובידיהם שטרות של וייסברג על מאות אלפי ל"י צבאו על משרד החברה בתיקוה שמישהו יאזין למהאחם. לפי בקשת בנק לאומי ומנה בית המימון כונס נכסים שינסה לממש את רכישו של וייסברג. אבל לא נותר עוד רכוש. אפילו מיסמכי החברה נעלמו. אילו היו הנושים מתאחדים ומסכימים להפקיד נאמן שינהל את עסקי החברה וינסה להשלים את העבודות בהם החלה, ייתכן וניתן היה להציל חלק מכספיהם. בשלב זה לא נראה סיכוי זה.

אבל השמועה שעמירם וייסברג הצליח להבריח לחו"ל כספים רבים לפני בריחתו, הבטיחה שהפרשה לא הסתיימה. השבוע שכרו כמה מהנושים אנשי עולס-תחתון כדי שיצאו בעקבותיו של עמירם וייסברג. ההוראה שניתנה להם היתה הדי-משמעית: למצוא אותו ולגררום להחזרתו לארץ. חי או מת.

קבלו המ'ישנה
ראובן פתל, שהיה מנהל-עבודה של כל עסקי עבודות הביצורים של עמירם וייסברג, הרוויח אחוזים קבועים מכל רווחיו של וייסברג.

הבנקאי
מרדכי גינצבורג, מנהל סניף בנק לאומי במלון דן בתל-אביב, שם נשאר עמירם וייסברג חייב יותר משני מיליון ל"י בעת שנמלט מהארץ. גינצבורג מסובך בפרשה אישית.

ליום החלו להיות עצבניים. כמה מהם הגישו תלונות למיטרה. אחרים החלו לאיים. כמה מהם הקימו שערוריות כבנות שטרב לכבוד את חתימתו של וייסברג. כמה מהנושים מעידים כי מנהל סניף הבנק, גינצבורג, נתן גיבוי לאורך כל הדרך לוייסברג. הוא היה מרגיע את הנושים, טוען כי מצוקתו הכספית של וייסברג היא זמנית וקשורה בסיום השנה הי"א אורחית וכי באמצע חודש ינואר 1976 שוב ירווח לו.

אותם נושים מצביעים על כך שהיחסים בין גינצבורג לוייסברג לא הצטמצמו ב"תחום יחסי בנקאי-לקוח. כך, למשל, נטל וייסברג את חתנו של גינצבורג, עורך-הדין נחום פיינברג, לשמש כפרקליטו וזה אף קיבל זכות חתימה על הצ'קים של חברתו.

הווילה נבזזה
לאור-היום

ה תלונות במיטרה ולחץ הנושים הכניסו את עמירם וייסברג לפאניקה. הפחד התחיל לאכול אותו ו"סיפרו ידידיו, כדי להצטרף על הפחד הוא נהג בקלות-דעת מדיימה.

היתה נקודה בה יכול היה לאסוף את כל נושיו לבקש מהם ארבה של כמה חודשי שים לפרעון חובותיו. להמשיך לעבוד ולסיים את העבודות שהחל בהם — כמו

היה זה ראובן פתל, דמות מוכרת מקרב לוחמי הצנחנים. פתל, שהסתפק בעבר ולא יכול היה לעבוד ברשות עצמו, עבד כמנהל-עבודה אצל וייסברג, גיהל את העבודות בכישורן מיבצעי נדיר, תמורת אחוזים מהמחזור. עמירם לא הסתפק רק בתחום הצבאי. הוא החל לעבוד בבניית לולים בישובי ההר עבור הסוכנות היהודית בסכומים של מיליונים. גם בתחום זה ראה ברכה עד שהחליט להקים מפעל לקונסטרוקציות לבניית לולים בקריית-מלאכי. ההצלחה היחסית גררה גם הצלחה חברתית. דמויות שוליים ומחפשי-רווחים קלים נדבקו אליו והתחככו בו. עמירם החל לפזר כספים בלי חשבון. הוא הירבה במסעות לחו"ל. חשבון המכונות השכורות במשרדו הסתכם בכ"ס 50 אלף ל"י לחודש.

בעיני חוג שלם הוא הפך לסמל הישראלי המצליח. להוכחה שבמדינת-ישראל ניתן להפוך למיליונר תוך זמן קצר, בלי יותר מדי צרות ממס'ההכנסה.

תרומות
בלי כיסוי

ה התמוטטות באה במפתיע, בי אותה מהירות של הוסעת ההצלחה, אבל הפעם מבלי שתוצאותיה ניצפו מראש. היא החלה בעיכוב חשבונות של פקידי משרד-הביטחון. על עבודות ביצורים שי-חברתו של עמירם כבר ביצעה. עמירם טען כי מונחלים לו וכי מתחריה, המקנאים בו, מנסים להכשילו. אבל במשרד-הביטחון התקבלו תלונות מצד אנשי-צבא שהיו צריכים לקבל לידיהם את הביצורים של עמירם. היו תלונות על

חישובי כמות. בין השאר הועלה חשד כי נעשתה קנוניה בינו ובין כמה ממפקחי הכמות של משרד-הביטחון. עד לבריור הסופי עוכבו החשבונות. בינתיים עזב אותו גם ראובן פתל, שי-ריכו למעשה את כל העבודות בסיני. תוך שנתיים אסף ראובן מספיק כספים כדי להקים לעצמו חברה משלו. אחרי עזיבתו של פתל התרופף הפיקוח.

שוב עוכבו החשבונות.